

JORDI PUNTÍ | Presenta el llibre 'Això és Amèrica' (Ed. Empúries)

“Estimo els meus personatges. I si a mi m'agraden, penso que li agradaran al lector”

Un home que dibuixa als carrers de l'Eixample, caminant, el nom de l'estimada morta. Un altre que rep la carta d'un germà allunyat que li demana un ronyó. El jugador empedreït que vol curar-se anant a viure a Las Vegas. Són alguns dels personatges que configuren el món de *Això no és Amèrica* (Ed. Empúries), llibre amb el qual Jordi Puntí trenca un llarg silenci literari.

trigarà un parell d'anys, vull que el lector sàpiga que existeixo. També he vist que en els últims temps m'han fet diferents encàrrecs literaris. He publicat quatre contes en diferents antologies, i m'hi he divertit. Tots han nascut independentment, sense pensar que havien d'anar en un sol volum. **I alguns, molt condicionats**

Ja fa set anys, de 'Maletes perdudes'. Vostè deu ser dels pocs escriptors d'aquest país que no té pressa per publicar...

Tampoc és del tot planificat, sinó una combinació de diversos factors. D'una banda, la voluntat d'estar molt convençut del que faig, cada vegada que publico. Poder-ho defensar bé, i que després no me n'hagi de penedir. I també hi ha una raó de temps: com que escric articles per a diferents publicacions, no puc dedicar-hi tot el temps que voldria. Si només escrivís ficció, publicaria més sovint. De moment, crec que he trobat el punt ideal de compromís amb el que estic fent.

Es considera perfeccionista?

Prou com per no donar per bona la primera ni la segona versió d'allò que faig. I per tenir una gran incertesa sobre el que escric. Per a mi, quan tinc una història, és essencial trobar la manera d'explicar-la. Potser sols dona per un conte, o potser veus que aquest conte –ben treballat– pot ser una novel·la curta. I això també inclou qui l'explica, el narrador: seré jo o un altre? Tot el procés de descobrir això és lent, per a mi. De vegades començo a escriure una història en primera persona i al final veig que ha de ser en tercera.

Aquests contes han estat escrits al llarg dels anys i en circumstàncies molt diverses. Com es converteixen en un llibre?

L'impuls inicial és el contacte amb el lector. I com que veig que la novel·la que ara estic fent encara

per l'encàrrec...

El primer del llibre, per exemple, és un d'aquests. Era per a una antologia que es deia *Gira Barcelona*, que dividia les 24 hores del dia entre 12 escriptors, i a cada un li tocaven dues hores. A mi em va tocar escriure un conte que havia de passar de les 10 a les 12 de la nit, el juny, en primera persona i present d'indicatiu. Ara bé, no són un llibre.

Com aconseguix que ho siguin?

Hi ha d'haver un treball conceptual. Els contes ja hi eren, però el llibre no. Vaig tornar-me a llegir tots els que tenia, n'hi havia 15 o 16, i alguns els vaig descartar de seguida. Aquells que ja veus que no han aguantat bé el pas del temps, que s'han deixat i no tenen prou força. Altres els calia reescriptura, però tenien possibilitats. I els més nous, em semblaven vàlids directament.

La literatura envelleix?

Curiosament, malgrat que hagin passat els anys, hi ha una essència dels contes que no canvia. El seu ADN. Depèn de la persona que hi ha al darrere, que sóc jo mateix en aquell moment. I del llenguatge, i de les influències que tenies en aquell moment, hi apareixen de forma inconscient. Això no ho pots esborrar. És més, crec que el conte perviu gràcies a aquest ADN.

No abusa del recurs al final sorpresa, la pirueta de l'últim paràgraf que fa saltar el lector...

No m'interessen especialment, m'agrada més el viatge que la destinació. Que el lector camini amb els protagonistes. Potser aquesta és la diferència entre conte i narració, que el conte demana un final més contundent.